

בית משפט השלום באילת

30 אוגוסט 2013

ת"פ 11-05-40219 מדינת ישראל נ' זילברשץ

בפני כב' השופט שוש שטרית

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: בנימי זילברשץ

החלטה

במסגרת טיעוניה לעונש בקשה המאשימה להגיש ראיות – דיסק תמונות וסרטי תועבה שנתפסו במחשבו של הנאשם וכן מספר תמונות מודפסות.

ב"כ הנאשם מתנגד, ועיקר נימוקו נעה בעובדה כי הדיסק והתמונות לא נמסרו ולא הועתקו על ידו, וזאת בגיןו לסייע לסייע פ. עוד הוסיף כי במסגרת החסדר בין המאשימה לנאשם תוקן כתוב האישום, בין היתר בנוגע לכמות הקבצים שנתפסו במחשב, ומכאן שאין מקום להביא ראיות שלא הוכחו, מסגרת הטיעונים לעונש.

לאחר ששמעתי את הצדדים ועינתי באסמכתאות המשפטיות אליהם הפנו, מצאתי לדוחות טענות הסגורה ולאפשר הבאת הראיות מטעם המאשימה.

אין חולק כי המאשימה לא הפתיעה את הנאשם וב"כ בראיות חדשות, אין חולק כי תיק החקירה הכלול קבצים שלמים, תמונות וסרטוניים שנמצאו במחשבו של הנאשם ניתן לעונשו של הסגורה וזה עיין בהם. טענה הסגורה כי עיין בקצרה אין לה מקום, שכן זה לא חלק על טענת המאשימה לפיה לא הגבילה את זמן העיון, וככל שמצא הסגורה לעין קוצרות בחומר הראיות, הדבר רובץ לפתחו בלבד.

באשר לטענה כי לא ניתן לו להעתיק את תמונות וסרטי התועבה, אשיב בשניים ; ראשית, המדבר בתמונות וסרטוני התועבה המתעדים קטינים, וטענת המאשימה, כי אלה לא ניתנים להעתקה אלא לעיון בלבד יש לה אחיזה. כבר נקבע כי זכות העיון היא העיקרית ואילו זכות העתקה יש לצריך לאזן אותה מול אינטרסים אחרים. כשמדובר באינטרסים של הגנה על קטינים ואי הפטת חומר תועבה – הזכות להעתקה נסогה ודי בעיון ב"כ הנאשם בתמונות וסרטוני התועבה. שנית, ככל והעתקה התמונות וסרטוני התועבה הייתה חיונית עבור הנאשם, הרי שמיד בסירובה של המאשימה להתריר את העתקה, היה על ב"כ הנאשם להגיש בקשה מתאימה לעיון בחומר הראיות, אולם זה לא מצא לעשות כן.

בית משפט השלום באילת

30 אוגוסט 2013

ת"פ 11-05-40219 מדינת ישראל נ' זילברשץ

אם לא די כאמור, הנאשם הודה בכתב אישום המיחס לו הורדה של מאות תמונות ותמונות סרטוני תועבה בהם מצלמים קטיבניים, שמייתם והזקתם במחשבו האישי, כשהודהתו באה לאחר תיקונו של כתב האישום בשנית ולאחר שב"כ עיין בסרטונים והתמונות. מכאן, כי טענות ב"כ הנאשם לפיהן הוא לא בחר את שרשרת העתקה של הסרטונים והתמונות, והציגם בפני בית המשפט כראיה לעונש יכול להביא לעוות דין של הנאשם – מוטב שלא היו נטענות כלל.

האפשרות להיבאת ראיות לעונש מעוגנת בהוראות הדין ואין בבקשת המאשימה כדי חריגה ופגיעה בזכויות הנאשם.

כאמור בפתח הדברים, אני מותירה למאשימה להגיש מטעמה ראיות לעונש כמתבקש.

ניתנה היום, כ"ד אלול תשע"ג, 30 אוגוסט 2013, בהעדר הצדדים.

שוש שטרית, שופטת